

Δύο δασκάλες οδόφραγμα στο φασισμό - Με αφορμή τα γεγονότα στο σχολείο του Περάματος

Ελένη Καραγιάννη - Μαρία Βουλγαρίδου

Αυτό το κείμενο όπως και όλα τα άλλα, αναρτήθηκε στην ανοικτή, δημόσια και ελεύθερη σελίδα μου σε αυτόν εδώ το χώρο, με πολύ θάρρος και παρρησία. Την τελευταία φορά που έγραψα για την εκπαίδευση των παιδιών των προσφύγων δέχθηκα "προειδοποιήσεις". Είμαι επικηρυγμένη βλέπετε στις σελίδες της Χρυσής Αυγής και στις σελίδες της "σοβαρής" Χρυσής Αυγής. Αλλά δυστυχώς δεν φοβάμαι. Δυστυχώς. Για αυτό θα συνεχίσω να μιλάω. Ξέρω. Δεν επιτρέπεται αυτήν την εποχή. Ιδιαίτερα σε γυναίκες. Όμως θα το κάνω.

Δεν μπορώ να μην το κάνω. Γιατί θα έρθει το πλήρωμα του χρόνου και η ψυχή μου θα με ρωτήσει: "Μίλησες ; Υπερασπίστηκες τον αδύναμο;"

Σήμερα ήμουν μάρτυρας σε μια από τις πιο θλιβερές εικόνες της ζωή μου. Προπηλακισμοί. Χαστούκια. Μπουνιές. Βρισιές. Ουρλιαχτά. Υστερίες. Τεντωμένα πρόσωπα. Υψωμένες γροθιές.

Μέσα και έξω από τον ιερό χώρο ενός σχολείου.

Γιατί;

Για να μην έρθουν στην απογευματινή βάρδια ενός δημόσιου ελληνικού σχολείου κάπου 20-25 παιδιά του πολέμου. Παιδιά που έχουν επιβιώσει από οβίδες, από μισαλλοδοξία, από φανατισμό, από πείνα, από δίψα, από το κρύο, από τη θάλασσα. Παιδιά τραυματισμένα στη ψυχή και στο σώμα.

Παιδιά . Παιδιά. Παιδιά γαμώτο. Παιδιά.

Δεν θα πω πολλά όμως για τον Υπόδικο. Παρά μόνο πως ούτε επιθετικότητα ήταν αυτο που έκανε. Ούτε καν βία. Ήταν ένα χορευτικό. Μια περφόρμανς. Ένα σκετς. Αγανακτισμένος έσπρωχνε την πόρτα του σχολείου για να μπει τελικά μέσα, να κάνει μια στροφή σα να χόρευε ζεϊμπέκικο και στη συνέχεια να αποχωρήσει. Το ξύλο στις δασκάλες και στους δασκάλους το έριξαν οι συνοδοί του.

Όλα αυτά που σας περιγράφω έγιναν μπροστά στα μάτια κάποιων παιδιών που δεν είχαν προλάβει να αποχωρήσουν από το σχολείο. Έκλαιγαν αυτά τα παιδιά. Είδαν τον Κύριο και την Κυρία τους, τους δασκάλους τους, να τρώνε σφαλιάρες και σπρωξίματα.

Γιατί;

Πως θα παρηγορήσουμε αυτά τα παιδιά.;

Ποιος θα τους εξηγήσει; Τι να τους εξηγήσει;

Για αυτά τα παιδιά δεν γίνεται όλο αυτο; Για να τα προστατεύσουμε.;

Γιατί έπρεπε να γίνει όλο αυτο;

Το υπόλοιπο μήνυμά μου αφορά στους γονείς του σχολείου. Και κάθε σχολείου. Ιδιαίτερα εκείνους που ήμασταν μαζί στη συζήτηση. Ξέρω πως το σχόλιό μου θα φτάσει στα χέρια τους. Θέλω να τους πω πως δεν έχω θυμό γι αυτούς. Έχω θυμό μόνο σε όσους εκμεταλλεύονται τα συναισθήματά τους.

Γιατί τα ξέρω τα συναισθήματά τους. Ήμουν κοντά τους τα τελευταία 19 χρόνια. Ήμουν κοντά τους όταν έχασαν τη δουλειά τους. Όταν μαζί με τους άλλους συναδέρφους

μαζέψαμε λίγα χρήματα για να τους πληρώσουμε το κομμένο ρεύμα. Ήμουν εκεί κοντά στην μητέρα που κακοποιήθηκε από έναν βάνουσο σύζυγο και με άφησε να της κρατήσω το χέρι. Ήμουν κοντά τους στην αγωνία τους για τον μέλλον το δικό τους και των παιδιών τους. Δεν θα τους κατηγορήσω. Γιατί τους κατανοώ. Ξέρω. Ειλικρινά ξέρω τις δυσκολίες, τις αγωνίες και τον πόνο της ψυχής τους. Και το λέω χωρίς ίχνος ειρωνείας. Ξέρω το βάρος του να μεγαλώνεις παιδιά σε αυτές τις δύσκολες εποχές της χολέρας. Της φτώχειας. Της ψυχικής ανέχειας. Ξέρω. Ήμουν εκεί όταν εκμυστηρεύτηκαν τις αγωνίες τους. Πήρα τα παιδιά τους αγκαλιά όταν μάτωναν τα γόνατά τους στο προαύλιο και ζητούσαν τη μαμά. Μέχρι να έρθει η μαμά, ήμουν εγώ εκεί για εκείνα. Χωρίς φόβο τα πήρα αγκαλιά όταν έβραζαν από πυρετό. Πολλές φορές κόλλησα τις ασθένειές τους. Τις γρίπες τους. Τα δερματικά τους. Τα παράσιτά τους. Ναι. Τα Ελληνάκια έχουν από όλα αυτά. Αλλά δεν σταμάτησα ούτε στιγμή να είμαι εκεί σαν δεύτερη Μητέρα για αυτά. Τα αγαπάω τα παιδιά τους. Μάλιστα τα πιο μικρά, μερικές φορές μπερδεύονται και με φώναζαν μαμά. Αλήθεια. Το κάνουν αυτοι πολύ μικροί μαθητές.

Και θα συνεχίσω να τα αγαπάω και να διαθέτω την αγκαλιά μου και την ψυχή μου για αυτά. Γιατί έχω επιλέξει να είμαι Δασκάλα. Είναι δύσκολο να είσαι δάσκαλος. Γιατί βλέπεις να κυλάει η ιστορία μπροστά σου και πολλές φορές είναι πέρα από τις δυνάμεις σου να αλλάξεις το ελάχιστο. Όμως αυτό δεν είναι αλήθεια. Έτσι νόμιζα. Έτσι ήθελαν να με κάνουν να νομίζω. Ότι είμαι θύμα. Ότι δεν μπορώ να αλλάξω πολλά. Είναι ψέμα όμως. Μπορώ να αλλάξω τη μοίρα μου. Μπορώ να αλλάξω τη μοίρα των μαθητών μου. Μπορώ να συμβάλω λίγο. Ένα μικρο βηματάκι προς μια πιο ανθρώπινη ζωή.

Πιο ανθρώπινη ζωή.

Και γι αυτόν τον λόγο θα συνεχίζω να αγκαλιάζω τα παιδιά τους όταν έχουν πυρετό και να βρίσκομαι δίπλα στις μητέρες αυτές όταν θα θέλουν υποστήριξη. Θα το κάνω..Με όλη μου την καρδιά.

Θα το κάνω όμως και για τα παιδιά των προσφύγων.

Δεν υπάρχει ούτε μια περίπτωση να μην το κάνω και για τα παιδιά των προσφύγων.

Ξέρετε γιατί;

Για ένα μόνο λόγο.

Για να αλλάξω τον κόσμο. Αυτό με ενδιαφέρει μόνο.

Δυστυχώς αυτο με ενδιαφέρει μόνο.

Γιατί ο Δαρβίνος είπε, πως τα είδη που δείχνουν Συμπόνοια στα αδύναμα μέλη της αγέλης, είναι τα είδη που επιβιώνουν. Είναι τα είδη που κατακτούν το κόσμο. Τα δυνατά είδη. Αυτά τα είδη στο βασίλειο της φύσης επιβιώνουν. Όχι τα βίαια. Όχι εκείνα που αφήνουν πίσω στο πέρασμά τους και έξω από την αγέλη τον αδύναμο. Αλλά αυτά που κάνουν χώρο.

Χώρο.

Θα ήθελα να είμαστε μαζί σε αυτό το Μεγάλο και Ιερό σκοπό. Μια αγκαλιά. Για να αλλάξουμε τον κόσμο. Για να γίνουμε λίγο πιο δυνατοί και λίγο πιο θωρακισμένοι και προετοιμασμένοι για τα επόμενα δύσκολα χρόνια που έρχονται. Σε αυτές τις φήμες πολέμου και σε αυτο το χωνευτήρι ψυχών που έχει κατακτήσει ο κόσμος θέλω ειλικρινά να είμαστε μαζί και να αγκαλιάσουμε τους αδύναμους.

Για να αλλάξουμε τον κόσμο.

Θα έρθετε;

Ελένη Καραγιάννη - Εκπαιδευτικός εικαστικής αγωγής - Συντονίστρια Εκπαίδευσης Σχιστού

--

Σήμερα ήταν μια ιδιαίτερη ημέρα. Ως συντονίστρια εκπαίδευσης στη Δομή Σχιστού, βρέθηκα μαζί με τη συνάδελφό μου Ελένη Καραγιάννη, τους δασκάλους του δημοτικού σχολείου Ικονίου Περάματος, τον Δ/ντη εκπαίδευσης, εκπροσώπους της συντονιστικής του Υπουργείου Παιδείας και άλλα άτομα, απέναντι στον παραλογισμό της ξενοφοβίας και του ρατσισμού. Δεχτήκαμε επιθέσεις λεκτικής και σωματικής βίας. Αναμενόμενο από τα άτομα που την εξέφρασαν. Αλλά αυτό που πληγώνει, είναι η αντίσταση κάποιων απλών καθημερινών ανθρώπων, απέναντι στο δικαίωμα των προσφυγόπουλων να ζήσουν ως παιδιά, έστω και τις λίγες ώρες που θα βρίσκονται στον φυσικό τους χώρο, το σχολείο. Η αντίσταση και η αντίδρασή τους στο όνειρο των παιδιών να μορφωθούν, να σπουδάσουν, να γνωρίσουν τη ζωή μέσα από τη σχολική τους πορεία. Αυτή η στάση πραγματικά πληγώνει, πληγώνει το όνειρο, πληγώνει το αύριο των ανθρώπων, πληγώνει τη ζωή στην καλύτερη μορφή της, τα παιδιά.

Μαρία Βουλγαρίδου - Συντονίστρια Εκπαίδευσης Σχιστού